

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

w sprawie **D. K.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 stycznia 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w R. z dnia 25 października 2012 r., o przekazanie

sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.

UZASADNIENIE

D. K. oskarżony został o czyn z art. 286 § 1 k.k. polegający na tym, że w dniu 10 września 2010 r. miał on doprowadzić A. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3000 złotych. Akt oskarżenia w tej sprawie wpłynął do Sądu Rejonowego w R. jako sądu miejscowo właściwego.

W toku postępowania Sąd Rejonowy w R. ustalił, że przed Sądem Rejonowym w L. toczy się postępowanie przeciwko D. K., sygn. ... . D. K. oskarżony został o szereg przestępstw, między innymi o czyn ciągły, w skład którego wchodzi czyn polegający na tym, że w dniu 10 września 2010 r. miał on doprowadzić A. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3000 złotych, a więc ten sam czyn, który opisany został w akcie oskarżenia skierowanym do Sądu Rejonowego w R.

Sąd ten, zwracając się do Sądu Najwyższego podkreślił, że celowym byłoby łączne rozpoznanie spraw D. K. w jednym sądzie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. stanowi, że umarza się postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby jeżeli zostało ono prawomocnie zakończone lub wcześniej wszczęte toczy się. W przedmiotowej sprawie zachodzi zatem negatywna przesłanka procesowa, na podstawie której można by umorzyć postępowanie o wyłudzenie kwoty 3000 złotych od A. S., tyle tylko, że wcześniej wszczęto postępowanie w tej sprawie w R., a więc uprawnionym do takiego rozstrzygnięcia byłby Sąd Rejonowy w L. W Sądzie tym jednak przedmiotowe zachowanie jest częścią czynu ciągłego opisanego w akcie oskarżenia, w skład którego wchodzi szereg innych jednostkowych działań zarzucanych D. K. Zgodnie zaś z brzmieniem art. 12 k.k. wiele zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. Akt oskarżenia obejmuje ponadto także inne osoby, których działania są, zdaniem oskarżyciela publicznego, związane z działaniami D. K. W tym stanie rzeczy procesowe rozwiązanie zaistniałej sytuacji będzie raczej możliwe dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Przekazanie sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. jest uzasadnione wówczas, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Można uznać, że w pojęciu tym mieści się wyjątkowo także potrzeba wyeliminowania sytuacji, w której toczą się w dwóch sądach równolegle dwa postępowania o ten sam czyn, zaś rutynowe procesowe rozwiązanie w postaci umorzenia jednego z postępowań jest na obecnym etapie postępowania niemożliwe.

Z powyższych względów orzeczono o przekazaniu sprawy D. K. z Sądu Rejonowego w R. do Sądu Rejonowego w L., w którym to Sądzie możliwa będzie kompleksowa ocena zarzucanych oskarżonemu działań.